

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.305 van 30 januari 2013
in de zaak A. 198.345/XIV-34.655**

In zake : Vera VRANCKEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sven Mary
kantoor houdend te 1060 Brussel
Afrikastraat 92
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de POLITIEZONE HAZODI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hugo Lamon
kantoor houdend te 3500 Hasselt
de Schiervellaan 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 15 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van het politiecollege van 10 september 2010 waarbij de verzoekster voorlopig wordt geschorst met inhouding van wedde van 25%.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 211.556 van 28 februari 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoekster heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2012.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe Van Gaever, die loco advocaat Sven Mary verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Hugo Lamon, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is statutair ambtenaar niveau A (CaLog-personeel) bij de lokale politiezone HAZODI. Zij was voorheen politiesecretaris en hoofd van de administratie. Op 8 februari 2010 heeft het politiecollege beslist de verzoekster tijdelijk te ontheffen uit haar functie van

politiesecretaris en haar aan te stellen als adviseur integraal veiligheidsbeleid van de politiezone.

3.2. Op 9 augustus 2010 deelt de procureur des Konings te Hasselt aan de raadsman van de verwerende partij mee dat het strafdossier, met betrekking tot misdrijven naar aanleiding van een selectie- en aanwervingsprocedure voor een assistent-administratie niveau C die in de politiezone georganiseerd werd en waarin onder meer de verzoekster genoemd werd, op 28 september 2010 door de correctionele rechtbank zal behandeld worden.

Naar aanleiding van deze strafprocedure lastens de verzoekster heeft het politiecollege de verzoekster op 3 september 2010 opgeroepen om met het oog op het opleggen van een preventieve schorsing in het kader van een tuchtvordering overeenkomstig artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) door het college gehoord te worden. De brief is als volgt gesteld:

“(…)

Hierbij roept het politiecollege van de politiezone HAZODI u op om voorafgaand aan een beslissing tot een voorlopige schorsing bij wijze van ordemaatregel in het kader van art. 59 van de Wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten te verschijnen op de hoorzitting (...).

(…)

Deze ordemaatregel en de hieraan voorafgaande oproeping in persoon wordt noodzakelijk gemaakt door de diverse feitelijkeheden, die nu het voorwerp uitmaken van een strafprocedure van het Parket te Hasselt lastens u, onder meer wegens:

- Het onvreemden van bepaalde stukken, meer bepaald het examenbundel van personeelslid mevr. SWEECK, uit het dossier i.v.m. de selectieprocedure,
- Het onrechtmatig onder zich houden van de examenbundel gedurende maanden;
- De opdracht te hebben gegeven om het examenformulier aan te passen en het originele onvreemde dossier anoniem te verzenden aan het Comité P;
- bekentenissen uwerzijds bij de onderzoekers omtrent deze feitelijkeheden.

Hazodi nam kennis van strafvervolging lastens u middels een schrijven van de Procureur des Konings te Hasselt d.d. 30 juni 2010, waarin aan de raadsman van Hazodi (die zich naar aanleiding van berichten in de pers geïnformeerd had bij het Parket) gemeld werd dat u zou worden gedagvaard in het najaar.

U werd dan ook gedagvaard voor de zitting van de Correctionele Rechtbank te Hasselt van 28 september 2010 op grond van de onderstaande strafbare feiten en tenlasteleggingen:

- Valsheid in geschriften en het gebruik maken van een vals stuk (nl. vervalsing van het examen van mevr. E. Sweek door vermelding van ‘Niet geslaagd’ en ‘Mevrouw E. Sweek is niet geslaagd voor het schriftelijk examen. In opdracht van korpschef Beckers is zij wel geslaagd, zodat zij alsnog kan overgaan tot de mondelinge proef’. In de dagvaarding voor de Correctionele Rechtbank wordt hierbij verwezen naar de bedoeling om de anonieme klacht bij het Comité P kracht bij te zetten en de geloofwaardigheid van de korpschef aan te tasten.

- Akten en titels kwaadwillig of bedrieglijk te hebben weggemaakt als persoon die een openbaar ambt uitoefent.

Gelet op de hangende strafprocedure beschikt het Politiecollege overeenkomstig art. 59 van de Wet van 13 mei 1999 over de bevoegdheid om u bij wijze van ordemaatregel voorlopig te schorsen indien uw aanwezigheid bij de lokale politie Hazodi onverenigbaar is met het belang van de dienst.

De toepassingsvoorwaarden van art. 59 van de Wet van 13 mei 1999 zijn vervuld, aangezien:

- De betrokkenheid bij een strafprocedure blijkt uit het strafdossier dat bij het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt gekend is onder de referte HA18.EP.38069-10 en die aanleiding geeft tot het moeten verschijnen voor de correctionele rechtbank.

- De onverenigbaarheid tussen uw aanwezigheid en het belang van de dienst volgt uit de aard van de bovenvermelde feiten die uit het strafdossier blijken.

Uiteraard kan u uw functie niet langer uitvoeren nu blijkt dat u zich voor de correctionele rechtbank zal moeten verantwoorden voor vermeende valsheid in geschriften in interne documenten van de politiezone HAZODI en omdat u als persoon die een openbaar ambt bekleedt interne akten en titels van de politiezone HAZODI zou hebben weggemaakt.

De feiten zijn ernstig en werden, zoals blijkt uit het strafdossier, gedeeltelijk door u toegegeven.

U bekleedt een functie van niveau A, waarbij u belangrijke verantwoordelijkheden dient op te nemen. Dit betekent ook dat van u een hoge graad van integriteit wordt verwacht, die door de huidige strafvervolgning (en de nakende behandeling) problematisch is.

De in het strafdossier aangehaalde feitelijkheden maakt uw functioneren binnen de PZ HAZODI thans onmogelijk, zelfs niet in de context van de functie die in het kader van een maatregel van inwendige orde aan u werd opgelegd.

(...)

Krachtens art. 64 van de tuchtwet kan de overheid die een voorlopige schorsing uitspreekt ook beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat. De inhoudingen worden dan op het einde van de procedure verrekend. U wordt ervan in kennis gebracht dat het politiecollege een inhouding van 25 %, van de brutowedde wenst op te leggen.

(...).”

3.3. De hoorzitting vindt plaats op 10 september 2010. Er wordt een verweerschrift neergelegd.

3.4. Na de hoorzitting besluit het politiecollege de verzoekster bij ordemaatregel voorlopig te schorsen voor de duur van vier maanden, met inhouding van 25 % van haar brutowedde. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoekster voert in een eerste middel “onbevoegdheid” aan, alsook de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster zet uiteen dat uit de notulen van de hoorzitting blijkt dat het politiecollege zich voordoet als de hogere tuchtoverheid, terwijl de hogere tuchtoverheid de minister is. Een beslissing genomen door de gewone tuchtoverheid in de vermeende hoedanigheid van hogere tuchtoverheid schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook de bevoegdheidsregeling.

4.2. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster dat het duidelijk is dat het politiecollege de gewone tuchtoverheid **is** en dat deze op grond van artikel 59 van de tuchtwet niet bevoegd is om een voorlopige schorsing op te leggen. Enkel de minister kan een voorlopige schorsing opleggen.

4.3. In haar laatste memorie voegt de verzoekster aan haar eerder betoog niets toe.

Beoordeling

4.4. Artikel 59, eerste lid van de tuchtwet bepaalt het volgende:

“Onverminderd andere ordemaatregelen, bepaald door de Minister van Binnenlandse Zaken, die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering

kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen.”

Uit deze bepaling volgt dat de bevoegdheid voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel aan een personeelslid van de lokale politie wel degelijk aan de verwerende partij als politiecollege toekomt. Het door de verzoekster gemaakte onderscheid tussen “gewone tuchtoverheid” of “hogere tuchtoverheid” mist ter zake de toepassing van artikel 59 van de tuchtwet pertinentie. Overigens is het politiecollege, wat de lokale politie betreft, op grond van artikel 20, 1°, b) van de tuchtwet de hogere tuchtoverheid voor alle personeelsleden van het administratief en logistiek kader.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

5.1. De verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 3, 4, 5, 26, 32, 33, 34, 35, 36, 37 en 38 van de tuchtwet.

Zij zet uiteen dat haar met de bestreden beslissing een verdoken tuchtstraf wordt opgelegd zonder dat de regels voor een tuchtprocedure werden nageleefd, te weten het inzagerecht, de hoorplicht, het recht op bijstand van een raadsman. De verzoekster meent dat haar een verdoken tuchtstraf wordt opgelegd omdat zij een klacht wegens pesterijen heeft neergelegd. De korpschef stelde reeds maanden alles in het werk om de verzoekster buiten te werken, zoals ook blijkt uit de maatregel waarbij de verzoekster haar functies ontnomen werden. Door deze maatregel te bekrachtigen en door de bestreden beslissing te nemen, heeft de verwerende partij de verzoekster tuchtrechtelijk gestraft, hetgeen zij ook naar

buiten heeft gebracht door op de openbare zitting van 28 april 2010 over de tuchtprocedure te spreken. Indien de verwerende partij staande houdt dat de maatregel niet door tuchtrekenen is ingegeven dan dient zij te kennen te geven welke motieven dan wel hebben geleid tot de bestreden beslissing. De bestreden beslissing wordt overigens gemotiveerd op grond van de neergelegde klacht.

5.2. In haar memorie van wederantwoord stelt de verzoekster nog dat het enkele feit dat de bestreden beslissing niets zegt over de klacht wegens pesten op het werk niet ter zake doet. Het staat vast dat het verslag in het kader van de klacht wegens pesten op het werk vlak voor de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis werd gebracht, zodat de inhoud van dit verslag wel degelijk relevant is. Door de bestreden beslissing is de verwerende partij van de verzoekster verlost en worden alle hangende procedures voor de arbeidsrechtbank geboycot. Het betreft wel degelijk een verdoken tuchtstraf omwille van de klacht wegens pesten die de verzoekster heeft ingediend.

5.3. In haar laatste memorie voegt de verzoekster aan haar eerder betoog niets toe.

Beoordeling

5.4. Uit artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee voorwaarden vervuld dienen te zijn, met name moet vooreerst een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolging ingesteld zijn, en moet voorts de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst. De bestreden beslissing verwijst in casu naar artikel 59 van de tuchtwet en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de in artikel 59 van de tuchtwet bedoelde grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing vervuld zijn: enerzijds blijkt dat er een strafvervolging lastens de verzoekster werd ingesteld en anderzijds zet de verwerende partij uiteen waarom zij de aanwezigheid van de verzoekster

onverenigbaar acht met het belang van de dienst. Anders dan de verzoekster meent, zijn de motieven op grond waarvan de voorlopige schorsing werd opgelegd wel degelijk in de bestreden beslissing opgenomen.

5.5. Indien een ambtenaar meent dat een maatregel die formeel als een ordemaatregel wordt gekwalificeerd eigenlijk werd genomen met de bedoeling hem tuchtrechtelijk te straffen, komt het hem toe geloofwaardig te maken dat een disciplinaire bedoeling aan de betrokken maatregel ten grondslag ligt en de maatregel aldus een verkapte tuchtmaatregel is.

5.6. De verzoekster meent in casu het bewijs van de verdoken tuchtstraf te vinden in het feit dat zij een klacht wegens pesterijen heeft neergelegd en dat aan de verwerende partij kort voor het nemen van de bestreden beslissing werd meegedeeld dat die klacht gegrond was. Naast de vaststelling dat hiervan geen enkel bewijs wordt bijgebracht, komt dit argument de Raad van State voor als een loutere overtuiging van de verzoekster, die geen afbreuk vermag te doen aan het vervuld zijn van de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing. In zoverre de verzoekster verwijst naar maatregelen die voorheen door de korpschef jegens haar werden genomen, dient vastgesteld dat deze maatregelen van de korpschef geen aanwijzingen bevatten van de intentie van het politiecollege om de verzoekster tuchtrechtelijk te sanctioneren. De omstandigheid ten slotte dat de voorzitter van de politieraad tijdens een zitting van deze raad een half jaar vóór het nemen van de bestreden beslissing verkeerdelijk en bij vergissing het woord tuchtprocedure heeft gebruikt, kan voorts evenmin als een ernstige en voldoende concrete aanwijzing van de intentie om de verzoekster tuchtrechtelijk te sanctioneren, worden aangenomen.

5.7. Gelet op wat voorafgaat, brengt de verzoekster onvoldoende concrete elementen aan die het aannemelijk maken dat de verwerende partij haar tuchtrechtelijk heeft willen sanctioneren.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

6.1. De verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de motiveringsplicht.

Zij zet op algemene wijze uiteen aan welke voorwaarden de formele en materiële motiveringsplicht moeten voldoen en meent dat deze voorwaarden in casu niet vervuld zijn omdat de bestreden beslissing op de volgende foutieve en tegenstrijdige motieven is gebaseerd: 1) hoewel een voorlopige schorsing bij ordemaatregel geen uitspraak over de schuld mag inhouden, wordt er in de bestreden beslissing telkens gesteld dat de feiten “ernstig” zijn, hetgeen geen argument kan zijn voor de voorlopige schorsing; 2) de verzoekster heeft geargumenteed dat de tuchtoverheid reeds in maart 2010 kennis had van het strafonderzoek lastens de verzoekster en dat zij reeds via het schrijven van 30 juni 2010 kennis had van het feit dat de verzoekster correctioneel gedagvaard zou worden, terwijl de verwerende partij tot september 2010 gewacht heeft om de hier bestreden maatregel te nemen zonder dat zij aangeeft waarom zij dit niet eerder in maart of juni 2010 heeft gedaan; de verzoekster meent dat de verklaring hiervoor te vinden is in het feit dat in september 2010 de voorzitter van de arbeidsrechtbank bevolen heeft dat het verslag van Arista -waaruit de pesterijen tegen de verzoekster blijken- kenbaar gemaakt moest worden door de tuchtoverheid; 3) de bestreden beslissing stelt dat er geen vraag tot inzage is geweest, terwijl wel degelijk melding gemaakt wordt van het mailbericht van 6 september 2010 waarin naar de stukken gevraagd wordt; 4) de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster zelf geen stukken bijbrengt over de procedure bij de arbeidsrechtbank, terwijl zij als partij in dat geding betrokken is en dus wel degelijk kennis had van die stukken; 5) de inhouding van wedde wordt gemotiveerd op grond van de ernst van de feiten en tevens wordt gesteld dat de bewering van de verzoekster dat zij loonverlies lijdt grondslag mist, terwijl de verzoekster haar vergoedingen werden ontnomen door de vijf voorafgaande

maatregelen, gegeven dat wel degelijk relevant is bij de beoordeling van de inhouding van wedde.

6.2. De verwerende partij repliceert in haar memorie van antwoord in essentie dat om te voldoen aan de motiveringsplicht het volstaat dat de beslissing redelijk voorkomt en gesteund is op draagkrachtige motieven. Dit is het geval vermits het feit dat de verzoekster moet verschijnen voor de correctionele rechtbank een deugdelijk motief is. De bestreden beslissing is evenmin gebrekkig gemotiveerd omdat ze niet aangeeft waarom niet reeds in maart 2010 of juni 2010 een voorlopige schorsing werd opgelegd. In de motivering van de bestreden beslissing wordt hierop als volgt uitvoerig ingegaan:

“Overwegende dat Mevr. Vera VRANCKEN in haar verweerschrift doet gelden dat de tuchtoverheid tussen maart 2010 en de oproeping in het kader van onderhavige zaak niets zou ondernomen hebben;

Dat eraan moet worden herinnerd dat ten deze het Parket van de Procureur des Konings te Hasselt het onderzoek heeft opgestart en het politiecollege van de PZ HAZODI slechts inzage heeft kunnen nemen van het strafdossier van zodra het Openbaar Ministerie het onderzoek heeft afgerond en beslist heeft Mevr. Vera VRANCKEN voor de correctionele rechtbank te dagvaarden;

Dat, zoals uit de stukken blijkt, de PZ HAZODI via een schrijven van de Procureur des Konings te Hasselt aan haar raadsman d.d. 30 juni 2010 (stuk 4) vernomen heeft dat de aan Mevr. Vera VRANCKEN ten laste gelegde feiten voorwerp uitmaken van een strafonderzoek en Mevr. Vera VRANCKEN voor de correctionele rechtbank zou worden gedagvaard;

Dat derhalve aan de tuchtoverheid geen laksheid kan worden verweten, doch dat integendeel op diligente wijze werd gehandeld;

(...)

Overwegende dat Mevr. Vera VRANCKEN van oordeel is dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht;

Dat de bewering van Mevr. Vera VRANCKEN als zou de PZ HAZODI zich had moeten laten leiden (sic) door de persberichten van een mogelijk strafonderzoek weinig ernstig is, nu het evident is dat een normaal zorgvuldige overheid in die omstandigheden eerst hieromtrent informatie opvraagt bij de Procureur des Konings wat ten deze ook is gebeurd, en de PZ HAZODI, nadat ze hiervan bevestiging kreeg en het strafdossier had opgevraagd (teneinde zich van de ernst van de ten laste gelegde feiten te kunnen vergewissen) zorgvuldig heeft gehandeld door slechts daarna de procedure tot voorlopige schorsing op te starten;”

De bestreden beslissing verantwoordt aldus uitvoerig de houding van het politiecollege. In de mate dat de verzoekster de motiveringsplicht geschonden acht doordat geen gevolg werd gegeven aan de vraag om een afschrift

van de stukken te verkrijgen, verwijst de verwerende partij naar haar repliek op het vierde middel waaruit blijkt dat de opgevraagde stukken geen betrekking hebben op onderhavige procedure wat overigens ook in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd zonder dat de verzoekster hier een inhoudelijke repliek tegen biedt.

6.3. In haar memorie van wederantwoord en laatste memorie voegt de verzoekster niets toe aan het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

6.4. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat niet kan worden betwist dat de bestreden beslissing zeer uitvoerig is gemotiveerd en een gedetailleerde opsomming van feiten en omstandigheden bevat. De bestreden beslissing kon, met betrekking tot de kwestie van de inhouding van de wedde, volstaan met te verwijzen naar de eerdere omstandige omschrijving van de omstandigheden. De wijze waarop dit in casu geschiedde betekent dan ook niet dat deze verwijzing te algemeen en te weinig concreet zou zijn geweest. Hetzelfde geldt voor de functie van de verzoekster. Ook hieraan is in de bestreden beslissing uitvoerig aandacht besteed. De beslissing van inhouding van wedde steunt dan ook op daadkrachtige motieven die in de bestreden beslissing werden veruitwendigd. Er dient tevens te worden op gewezen dat de bestreden beslissing beperkt was in de duur, te weten vier maanden. Na het verstrijken van deze termijn heeft de verwerende partij de maatregel verlengd, waarbij telkens ook een inhouding van wedde werd opgelegd. Tegen deze laatste beslissingen heeft de verzoekster ook annulatieberoepen ingesteld bij de Raad van State, doch in al die zaken werd de afstand van het annulatieberoep vastgesteld. De verzoekster heeft dus ingestemd met de latere inhouding van wedde.

Beoordeling

6.5. Het betoog van de verzoekster dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet deugdelijk zijn omdat in deze beslissing telkens wordt gesteld dat de feiten ernstig zijn, terwijl dit geen argument kan zijn voor de ordemaatregel aangezien deze geen uitspraak over de schuld mag inhouden, kan

niet bijgetreden worden. Immers, het aanmerken van de feiten waarvoor de verzoekster strafrechtelijk vervolgd wordt als “ernstig” houdt nog niet in dat de verwerende partij daarmee de verzoekster ook schuldig acht aan die feiten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt integendeel gesteld wat volgt: “ Dat Mevr. Vera VRANCKEN wordt vermoed onschuldig te zijn, nu de correctionele rechtbank nog geen uitspraak heeft gedaan en de loutere dagvaarding voor de rechtbank uiteraard geen vermoeden van schuld kan inhouden; Dat het bovendien eerst aan de strafrechter toekomt de feiten juridisch te kwalificeren en om te oordelen of het al dan niet om strafbare feiten gaat die al dan niet dienen te worden gesanctioneerd;”

6.6. Verzoeksters betoog dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet deugdelijk zijn omdat zij geargumenteed heeft dat de tuchtoverheid reeds in maart 2010 kennis had van het strafonderzoek en deze overheid reeds op 30 juni 2010 wist dat zij gedagvaard zou worden, terwijl, zonder verdere uitleg, gewacht werd tot 10 september 2010 om haar voorlopig te schorsen, waarvoor de verzoekster de verklaring meent te kunnen vinden in het feit dat kort daarvoor aan het licht is gekomen dat het verslag van de externe preventieadviseur erkent dat zij gepest werd, kan evenmin bijgetreden worden, gelet op wat volgt. Het parket bij de correctionele rechtbank te Hasselt heeft in maart 2010 een onderzoek geopend naar aanleiding van een anonieme klacht bij het comité P. De raadsman van de verwerende partij heeft bij brief van 8 juni 2010 bij de procureur des Konings geïnformeerd of er ingevolge die klacht een onderzoek werd geopend, of de verzoekster hierin betrokken was, welk gevolg er werd gegeven aan dit onderzoek en tevens of hij inzage van het dossier kon krijgen. Hij heeft die vraag bij brief van 24 juni 2010 herhaald. Bij brief van 30 juni 2010 heeft de procureur des Konings bevestigd dat het dossier gefinaliseerd werd voor dagvaarding van de verzoekster. Bij brief van 9 augustus 2010 heeft de procureur des Konings aan de verwerende partij meegedeeld dat de zaak vastgesteld was op de zitting van 28 september 2010 en heeft hij toelating verleend om inzage te nemen van het strafdossier. Op 10 september 2010 werd de bestreden beslissing genomen. Gelet voorgaand feitenrelaas, kan de verwerende partij geen indiligentie worden

verweten. Evenmin heeft zij kennelijk onredelijk gehandeld door ervoor te opteren om het resultaat van het onderzoek af te wachten en te oordelen dat pas wanneer dit onderzoek leidde tot een dagvaarding, een voorlopige schorsing zich opdroeg omdat eerst na inzage van het strafdossier met kennis van zaken kon geoordeeld worden. Dat het uitstellen van de bestreden beslissing tot september 2010 te wijten zou zijn aan de informatie betreffende de klacht wegens pesterijen die de tuchtoverheid kort voor het nemen van de bestreden beslissing heeft verkregen, betreft een loutere hypothese van de verzoekster, die door geen enkel stuk wordt gestaafd.

6.7. Waar de verzoekster voorhoudt dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet deugdelijk zijn omdat erin gesteld wordt dat er geen vraag tot inzage is geweest, terwijl wel degelijk melding gemaakt wordt van het mailbericht van 6 september 2010 waarin naar de stukken gevraagd wordt, kan haar betoog evenmin worden bijgetreden. De bestreden beslissing stelt hierover immers terecht wat volgt:

“Dat in de oproepingsbrief uitdrukkelijk wordt vermeld dat inzage van het dossier mogelijk was na voorafgaandelijke afspraak met Dhr. Marc Schepers, kabinetschef van burgemeester-voorzitter Hilde Claes en enkel kan worden vastgesteld dat Mevr. Vera VRANCKEN van deze mogelijkheid geen gebruik heeft gemaakt;

Dat Mevr. Vera VRANCKEN op 6 september 2010 weliswaar een mail heeft verzonden aan burgemeester-voorzitter Hilde Claes met als onderwerp ‘correctionele dagvaarding’, met volgende volstrekt onbegrijpelijke inhoud: ‘In het kader van het dossier ingeleid door u als voorzitter van het politiecollege houdende correctionele dagvaarding tegen mij, verzoek ik u mij het dossier te laten geworden van Evy Vanloffelt inzake haar aanstelling als niveau C personeelszaken, ook het evaluatieverslag, stageverslag op welk document mijn naam ingevuld staat. Mag ik u verzoeken mij alle documenten terzake te laten geworden, zodat er geen belemmering in deze is’ en hierop namens de PZ HAZODI het volgende werd geantwoord ‘De correctionele dagvaarding is uitsluitend een initiatief van het parket en geenszins van de burgemeester als voorzitter van het politiecollege. Voor inzage van het strafdossier dient uw advocaat zich te richten tot de procureur des Konings van Hasselt’, zodat niet valt in te zien hoe dit mailverkeer nuttig in verband kan worden gebracht met de huidige procedure houdende voorlopige schorsing bij ordemaatregel”

6.8. Verzoeksters betoog dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet deugdelijk zijn omdat de bestreden beslissing stelt dat zij zelf geen stukken bijbrengt over de procedure bij de arbeidsrechtbank, terwijl de tuchtoverheid als partij in dat geding betrokken is en dus wel degelijk kennis had van die stukken, is niet van aard de bestreden beslissing te vitiëren. Immers is de bestreden beslissing niet gesteund op, noch houdt zij enig verband met, de procedure voor de arbeidsrechtbank. De voorlopige schorsing bij ordemaatregel wordt opgelegd omdat enerzijds de verzoekster gedagvaard is voor de correctionele rechtbank en, anderzijds, de tuchtoverheid van oordeel is dat de aanwezigheid van de verzoekster in die omstandigheden onverenigbaar is met het belang van de dienst. De tuchtoverheid toont aldus aan dat de grondvoorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing, zoals voorgeschreven door artikel 59 van de tuchtwet, vervuld zijn.

6.9. Ten aanzien van verzoeksters betoog dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt niet deugdelijk zijn omdat de inhouding van wedde wordt gemotiveerd op grond van de ernst van de feiten en tevens wordt gesteld dat de bewering van de verzoekster dat zij loonverlies lijdt grondslag mist, terwijl de verzoekster haar vergoedingen werden ontnomen door de vijf voorafgaande maatregelen, gegeven dat wel degelijk relevant is bij de beoordeling van de inhouding van wedde, moet vooreerst worden vastgesteld dat de inhouding van wedde in de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“Overwegende dat krachtens artikel 64 van de voormelde tuchtwet de overheid die een voorlopige schorsing uitspreekt, ook kan beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat;

Dat deze inhoudingen op het einde van de procedure worden verrekend;

Dat ten deze, gelet op de specifieke aard van de concrete omstandigheden zoals hierboven nader omschreven en de hoge functie van Mevr. Vera VRANCKEN (die een bijzondere integriteit veronderstelt en een voorbeeldfunctie inhoudt voor de rest van het personeel) een inhouding van 25 (vijfentwintig) procent op de bruto-wedde verantwoord en noodzakelijk is;

Dat de beweringen van Mevr. Vera VRANCKEN dat ze reeds loonverlies zou lijden ‘ten gevolge van de pestperikelen’ juridische grondslag mist (nu dit vermeende loonverlies niet in oorzakelijk verband kan staan met de beweerde pesterijen) en derhalve niet relevant is bij de beoordeling van de huidige maatregel;”

6.10. Op grond van artikel 64 van de tuchtwet beschikt de overheid over een discretionaire bevoegdheid inzake het al dan niet opleggen van een inhouding van wedde. De overheid dient daarbij concreet te motiveren waarom een inhouding van wedde zich opdringt.

In casu wordt op algemene wijze verwezen naar “de specifieke aard van de concrete omstandigheden zoals hierboven omschreven” en “naar de hoge functie” van de verzoekster en wordt tevens gesteld dat het loonverlies dat de verzoekster ingevolge de pestperikelen heeft geleden bij gebrek aan oorzakelijk verband juridisch niet relevant is. Het eerst vermelde motief, te weten “de specifieke aard van de concrete omstandigheden zoals hierboven omschreven” is dermate algemeen gesteld dat het bezwaarlijk als een duidelijk en concreet motief voor de inhouding van wedde kan aanvaard worden. Voorts is het de Raad van State niet meteen duidelijk hoe het feit dat de verzoekster “een hoge functie” bekleedt op zich een argument kan zijn om een inhouding van verzoeksters bruto-wedde te verantwoorden.

Voor de beoordeling van de vraag of aan de verzoekster al dan niet een inhouding van wedde, en zo ja hoeveel, moet worden opgelegd, dient daarenboven rekening te worden gehouden met de concrete financiële situatie van de verzoekster. Dat de verzoekster ingevolge voorgaande maatregelen, zoals de ontheffing uit haar functie van politiesecretaris en verlies van mandaattoelage, reeds loonverlies heeft geleden, staat vast. De omstandigheid dat dit loonverlies geen verband houdt met de bestreden beslissing, doet er geen afbreuk aan dat dit gegeven bij de beoordeling van de vraag tot inhouding van wedde moest worden betrokken. De bestreden beslissing bevat derhalve onvoldoende concrete motieven op grond waarvan de inhouding van de wedde kan verantwoord worden.

6.11. Het betoog in de laatste memorie van de verwerende partij dat de verzoekster tegen de latere beslissingen tot inhouding van wedde telkens een annulatieberoep heeft ingesteld, doch dat in al die zaken door de Raad van State de afstand van het annulatieberoep werd vastgesteld en de verzoekster aldus zou hebben “ingestemd” met de latere inhouding van wedde, doet aan de voormelde

onregelmatigheid en het belang van de verzoekster bij het huidige middel geen afbreuk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de onwettigheid van de bestreden beslissing in zoverre daarbij tot de inhouding van wedde wordt beslist.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. De verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de rechten van de verdediging.

Zij zet uiteen dat zij per mail van 6 september 2010 een afschrift heeft gevraagd van alle documenten en per brief van 6 september 2010 van haar raadsman alle documenten heeft opgevraagd, doch dat haar nooit enig afschrift werd overgemaakt, zodat de rechten van verdediging geschonden zijn.

7.2. In haar memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster nog dat zowel zijzelf als haar raadsman om inzage en afschrift van de stukken gevraagd hebben, wat geweigerd werd, hetgeen een schending van de rechten van verdediging inhoudt.

Beoordeling

7.3. De rechten van verdediging, zoals die gelden in straf- en tuchtzaken, zijn bij het opleggen van een ordemaatregel niet van toepassing. Bij het opleggen van een ordemaatregel die steunt op het gedrag van de betrokkene en die ingrijpt in diens functioneren volstaat het dat aan de betrokkene de mogelijkheid geboden wordt om op nuttige wijze zijn standpunt ten aanzien van de

voorgenomen maatregel te doen kennen. Het middel mist in zoverre de schending van de rechten van verdediging wordt aangevoerd, juridische grondslag.

7.4. In zoverre dient aangenomen te worden dat de verzoekster zich op een schending van de hoorplicht beroept, moet worden vastgesteld 1) dat de verzoekster bij brieven van 3 en 10 september 2010 werd opgeroepen om gehoord te worden, 2) dat in die brieven de voorgenomen maatregel van de voorlopige schorsing met inhouding van 25 % van de wedde werd meegedeeld, 3) dat er in die brieven gewezen werd, enerzijds, op het feit dat de verzoekster gedagvaard werd om te verschijnen voor de correctionele rechtbank, en anderzijds, op de redenen waarom het politiecollege van oordeel was dat de aanwezigheid van de verzoekster onverenigbaar was met het belang van de dienst en 4) dat het dossier ter inzage lag op het stadhuis. Aldus is de verzoekster voldoende in kennis gesteld om op nuttige wijze haar standpunt aangaande de voorgenomen maatregel te laten kennen. De door de verzoekster in het middel aangehaalde feitelijkeheden, te weten de onbeantwoorde e-mail van haarzelf en van haar raadsman van 6 september 2010, doen aan die vaststelling geen afbreuk. De hoorplicht werd gerespecteerd.

Het middel is ongegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. De verzoekster voert in een vijfde middel rechtsmisbruik en machtsafwending aan.

Zij zet uiteen dat de tuchtoverheid reeds in maart 2010 en juni 2010 in kennis was gesteld van het feit dat er een strafonderzoek was lastens haar, maar dat de tuchtoverheid tot september 2010 heeft gewacht om een voorstel van voorlopige schorsing te formuleren. Dit voorstel en de bestreden beslissing werden genomen in de aanloop naar de zitting van de arbeidsrechtbank, in het kader van

welke procedure aan de tuchtoverheid was opgelegd het verslag van Arista mee te delen. Uit dit verslag blijkt dat de verzoekster het slachtoffer was van pesterijen, hetgeen de tuchtoverheid uiteraard niet goed uitkwam. Dit is de ware reden waarom de verzoekster werd geschorst, zodat de procedure voor de arbeidsrechtbank geen voortgang kon vinden. De bestreden beslissing werd genomen enkel en alleen om de procedure voor de arbeidsrechtbank “lam te leggen”, zodat zij genomen werd met een ander oogmerk dan dat zij laat uitschijnen, hetgeen rechtsmisbruik uitmaakt en het verbod op machtsafwending schendt.

8.2. In haar memorie van wederantwoord en laatste memorie voegt de verzoekster niets toe aan het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

Beoordeling

8.3. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Opdat er van machtsafwending sprake kan zijn, moet daarenboven het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest.

8.4. Bij de beoordeling van het derde middel werd er reeds op gewezen dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij pas na inzage van het strafdossier in augustus 2010 heeft geoordeeld dat een voorlopige schorsing bij ordemaatregel zich opdrong en dat de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld waren. Tevens werd geoordeeld dat het betoog van de verzoekster dat de ware reden voor het nemen van de bestreden beslissing gelegen is in de informatie betreffende de klacht wegens pesterijen en in het oogmerk om de procedure voor de arbeidsrechtbank lam te leggen, niet wordt bijgetreden. In tegendeel werd vastgesteld dat de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 59 van de tuchtwet voldoet.

8.5. De verzoekster brengt onvoldoende ernstige en overeenstemmende vermoedens aan waaruit kan blijken dat de verwerende partij de bestreden beslissing genomen heeft om de procedure voor de arbeidsrechtbank ingevolge de klacht wegens pesterijen lam te leggen. Zij toont machtsafwending noch rechtsmisbruik aan.

Het middel is ongegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

9.1. De verzoekster voert in een zesde middel de schending aan van artikel 32tredecies van de wet van 4 augustus 1996 betreffende de bescherming van de werknemers tegen geweld, pesterijen en ongewenst seksueel gedrag op het werk (hierna: de wet van 4 augustus 1996).

Zij zet uiteen dat zij op 12 november 2009 een gemotiveerde klacht heeft neergelegd bij de externe preventieadviseur wegens pesterijen in het kader van de wet van 4 augustus 1996. Conform artikel 32tredecies van die wet mag de werkgever vanaf dat ogenblik de arbeidsvoorwaarden van de betrokken werknemer niet meer eenzijdig wijzigen, behalve om redenen die vreemd zijn aan die klacht of rechtsvordering. De korpschef en het politiecollege namen naderhand toch tal van maatregelen om haar te straffen. Ook de bestreden beslissing wijzigt de arbeidsvoorwaarden, zodat artikel 32tredecies van de wet van 4 augustus 1996 geschonden wordt. De bestreden beslissing verwijst duidelijk naar de klacht van de verzoekster en die beslissing dient dan ook aanzien te worden als een gevolg van die klacht.

9.2. In haar memorie van wederantwoord voegt de verzoekster aan haar betoog nog toe dat het vaststaat dat de klacht ingediend werd voor de bestreden beslissing en dat het verslag van de externe preventieadviseur ter kennis

werd gebracht net voor deze beslissing, zodat deze in rechtstreeks verband staan met de bestreden beslissing.

9.3. De verzoekster voegt in haar laatste memorie niets aan haar eerder betoog toe.

Beoordeling

9.4. Artikel 32tredecies, § 1, van de wet van 4 augustus 1996 bepaalt het volgende:

“De werkgever mag, behalve om redenen die vreemd zijn aan de klacht, de rechtsvordering of de getuigenverklaring, de arbeidsverhouding van de volgende werknemers niet beëindigen, en hij mag evenmin de arbeidsvoorwaarden van die werknemers op ongerechtvaardigde wijze eenzijdig wijzigen :

1° de werknemer die op het vlak van de onderneming of instelling die hem tewerkstelt, overeenkomstig de vigerende procedures, een met redenen omklede klacht heeft ingediend;
(...)”.

9.5. Het feit dat de verzoekster in 2009 klacht heeft ingediend wegens pesterijen op het werk doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekster, op het tijdstip dat de bestreden beslissing werd genomen, strafrechtelijk werd vervolgd wegens valsheid in geschrifte en het bedrieglijk of kwaadwillig wegmaken van akten en titels als openbaar ambtenaar. Deze strafrechtelijke vervolging, waarop de bestreden beslissing is gestoeld, is vreemd aan de klacht wegens pesterijen op het werk die de verzoekster heeft ingediend, zodat een schending van artikel 32tredecies van de wet van 4 augustus 1996 niet wordt aangetoond.

Het middel is ongegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

10.1. De verzoekster voert in een zevende middel de schending aan van de objectiviteitsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet uiteen dat de korpschef aanwezig was op de zitting en bij de beraadslaging van 10 september 2010. De verzoekster heeft klacht neergelegd wegens pesterijen tegen de korpschef en dit heeft invloed gehad op de zitting en de bestreden beslissing, nu deze laatste is genomen omdat er een klacht was wegens pesterijen en aan het licht zou komen dat de pesterijen bewezen zijn. Het ware wenselijker geweest dat de korpschef de beraadslagingen niet had bijgewoond vanuit het oogpunt van de zorgvuldigheids- en de objectiviteitsplicht. Dit is tevens een schending van de artikelen 59, 20 en 19 van de tuchtwet.

10.2. In haar memorie van wederantwoord herneemt de verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt daar aan toe: “De korpschef diende niet aanwezig te zijn op de beraadslaging. Zeker nu is komen vast te staan dat verzoekster een klacht wegens pesterijen had ingediend tegen de korpschef, en er in het verslag van Arista werd op aangedrongen om maatregelen te nemen om de pesterijen te doen ophouden, had een zorgvuldig bestuur erop toegezien dat de korpschef niet aanwezig was tijdens de zitting.”

10.3. De verzoekster voegt in haar laatste memorie niets aan haar eerder betoog toe.

Beoordeling

10.4. Met de verwerende partij dient aangenomen dat het middel feitelijke grondslag mist, nu blijkt dat de korpschef Beckers, tegen dewelke de

verzoekster klacht heeft neergelegd wegens pesterijen, noch aanwezig was bij de hoorzitting, noch bij de beraadslaging over de bestreden maatregel.

Het middel is ongegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

11.1. De verzoekster voert in een achtste middel de schending aan van “de vooringenomenheid”.

Zij zet uiteen dat het politiecollege duidelijk heeft laten blijken dat het vooringenomen is, mede door het feit dat het toegelaten heeft dat de korpschef aanwezig was bij de bespreking van de voorlopige schorsing. Het politiecollege heeft met de bestreden beslissing de kant gekozen van de korpschef en heeft hem uit de wind gezet.

11.2. In haar memorie van wederantwoord herneemt de verzoekster het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en voegt daar nog aan toe dat uit het feit dat het politiecollege zich burgerlijke partij stelde blijkt dat zij overtuigd is van de schuld van de verzoekster. Door die mening, zonder de einduitspraak van de strafrechter af te wachten, maakt de verwerende partij zich schuldig aan vooringenomenheid.

11.3. De verzoekster voegt in haar laatste memorie niets aan haar eerder betoog toe.

Beoordeling

11.4. De verzoeker moet geacht worden met de aangevoerde schending van “de vooringenomenheid” een schending van het

onpartijdigheidsbeginsel te hebben bedoeld. De verwerende partij blijkt dit ook zo te hebben begrepen.

11.5. Bij de beoordeling van het zevende middel is reeds gebleken dat de korpschef Beckers niet aanwezig was bij de bespreking van de bestreden maatregel. Het middel mist in zoverre feitelijke grondslag.

11.6. De burgerlijke partijstelling van de tuchtoverheid kan op zich niet doen besluiten tot een partijdigheid jegens de verzoekster die het die overheid onmogelijk zou maken als tuchtoverheid tegen haar op te treden en haar in dat kader ook een ordemaatregel op te leggen.

De verzoekster beperkt zich verder tot het uiten van loutere beweringen.

Het middel is ongegrond.

I. Negende middel

Uiteenzetting van het middel

12.1. De verzoekster voert in een negende middel de schending aan van artikel 28 van de tuchtwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet uiteen dat op de openbare zitting van de politieraad van 28 april 2010 reeds werd gesproken over de tuchtprocedure lastens haar. Zij was in april 2010 evenwel nog niet in kennis gesteld van het feit dat de tuchtoverheid een tuchtprocedure tegen haar had opgestart. Erger is dat dit in openbare zitting besproken werd, zodat iedereen dacht dat er een tuchtprocedure tegen de verzoekster lopende was. Met de bestreden beslissing wordt dit gerucht, dat opzettelijk en in strijd met artikel 28 van de tuchtwet door de tuchtoverheid de

wereld werd ingestuurd, klem bij gezet, hetgeen artikel 28 van de tuchtwet en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

12.2. De verzoekster voegt in haar memorie van wederantwoord nog toe dat de notulen van de politieraad een exacte weergave moeten zijn van hetgeen gezegd is en dat de voorzitter bijgevolg effectief gesproken heeft van een tuchtprocedure lastens haar. Hieruit blijkt dat de overheid toen reeds van plan was om een tuchtprocedure op te starten en dat de overheid de verzoekster toen al voorlopig had kunnen schorsen, hetgeen zij niet gedaan heeft.

12.3. De verzoekster voegt in haar laatste memorie niets aan haar eerder betoog toe.

Beoordeling

12.4. Vastgesteld wordt dat op de zitting van de politieraad van 28 april 2010, die plaats vond in het kader van een andere procedure tegen de verzoekster, de voorzitter verkeerdelijk en bij vergissing heeft gesproken over een tuchtprocedure lastens de verzoekster. De verzoekster voert in dit verband de schending van artikel 28 van de tuchtwet aan luidens welke bepaling “de tuchtoverheden alsmede de voorzitters, de bijzitters en de secretaris van de tuchtraad en hun plaatsvervangers (...) onder meer geen ruchtbaarheid (mogen) geven aan de feiten en documenten waarvan zij in die hoedanigheid kennis hebben gekregen”. De bestreden beslissing betreft evenwel geen tuchtmaatregel maar een ordemaatregel, zodat artikel 28 van de tuchtwet geen toepassing vindt. De loutere omstandigheid dat de voorzitter, in het kader van een andere procedure, verkeerdelijk en bij vergissing heeft gesproken over een tuchtprocedure, is voorts niet van aard om de bestreden beslissing te vitiëren. De stelling van de verzoekster dat de bestreden beslissing het gerucht van een tuchtprocedure “klem zou hebben bijgezet” wordt niet aannemelijk gemaakt en is niet van aard de bestreden beslissing te vitiëren.

Het middel is ongegrond.

J. Tiende middel

Uiteenzetting van het middel

12.5. De verzoekster voert in een tiende middel de schending aan van de artikelen 28, 59 en 60 van de tuchtwet, van het verbod van vooringenomenheid, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verwijst naar de volgende passage uit de beslissing tot voorlopige schorsing van haar collega Vonckx: “maar uit het dossier blijkt dat het niet uitgesloten is dat mevr. Mary-Ann Vonckx in deze zaak door een ander hiërarchisch hoger ingeschaald personeelslid mogelijkerwijze op sleeptouw werd genomen ...”. Het is ontegensprekelijk en duidelijk dat hiermee op de verzoekster gedoeld wordt. Deze bewering schendt de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 28, 59 en 60 van de tuchtwet, het verbod van vooringenomenheid, alsook de finaliteit van de voorlopige schorsing aangezien er niet over de schuld of onschuld geoordeeld mag worden. De tuchtoverheid geeft duidelijk aan dat de verzoekster schuldig is aan het opstoken van haar collega Vonckx, terwijl zij de verzoekster geen mogelijkheid heeft geboden zich hieromtrent te verdedigen.

12.6. In haar memorie van wederantwoord en laatste memorie voegt de verzoekster niets toe aan haar eerder betoog toe.

Beoordeling

12.7. De verzoeker moet geacht worden met de aangevoerde schending van “de vooringenomenheid” een schending van het onpartijdigheidsbeginsel te hebben bedoeld.

12.8. De verzoekster construeert dit middel aan de hand van een passage die niet voorkomt in de bestreden beslissing, maar in een beslissing waarmee een collega van haar voorlopig wordt geschorst. In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, houdt de overweging in deze beslissing dat “uit het dossier blijkt dat het niet uitgesloten is dat mevr. Mary-Ann Vonckx in deze zaak door een ander hiërarchisch hoger ingeschaald personeelslid mogelijkerwijze op sleeptouw werd genomen ...” geen oordeel over de schuld of onschuld van de verzoekster in. Daarmee wordt enkel de schuldvraag van “een ander hiërarchisch hoger ingeschaald personeelslid” gesteld, doch niet beantwoord. De verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de verwerende partij haar ingevolge de voormelde overweging “schuldig” zou hebben geacht en dat haar “rechten van verdediging” zouden zijn geschonden of dat de verwerende partij “vooringenomen” is geweest. Zoals reeds bij de beoordeling van het negende middel werd gesteld, betreft de bestreden beslissing voorts geen tuchtmaatregel maar een ordemaatregel, zodat artikel 28 van de tuchtwet geen toepassing vindt.

12.9. De verzoekster zet voorts niet op afdoende wijze uiteen hoe de bestreden beslissing door een schending van de artikelen 59 en 60 van de tuchtwet en van het zorgvuldigheidsplicht zou zijn gevitieerd.

Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van het politiecollege van 10 september 2010, in zoverre daarbij aan de verzoekster een inhouding van haar brutowedde wordt opgelegd ten belope van 25%.

De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 30 januari 2013, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen